

NOČNA MELODIJA.

Čuj, svetle zvezde, kaj pojo!
Ne muči, človek, se ponoči,
me svetimo sebi samo
na poti skozi vsemir, mrzli in tekoči.

Ti spi! V zrcalu tvojih sanj
smo cilji ti nedosegljivi,
a ti imaš ženó in lan
in kruh in kočo in dve rodovitni njivi.

Nas ni izmeril še nikdo.
Brez spremstva in same vse tuje
ne vemo, kje smo, kam gremo,
kam čas pred nami, kruti orel, pluje.

NEDELJA.

Čez mizo padajo nedeljske sence,
zvonovi spremljajo pogreb in žalost,
ljudje so se razbegnili po tratah,
mrlič samsam potuje zadnjo pot.

Kako da si mi, dan, ti božji dan,
podaril vendar tole zlato pesem?
čez svet jo nesem, v trate jo raztrosim,
mrliču dam jo še na zadnjo pot.

ZVEZDA.

Med svetlo travo skrita sinjega neba,
strmeča v lastno luč, ki dogoreva,
sem mala zvezda, sestra velikih sestra,
in nihče mi ne ukazuje, ne velevala.

Kaj mislim? Glej, tam spodaj zemlja plove,
vsa bela je in nič me ne pozna,
tam so ljudje, tam voda breg podira,
tam šum šumi in muzika igra . . .

PO DEŽELI.

Slišim mlin in grem naprej:

»Kul-tu-ra na-pre-dek, kul-tu-ra na-pre-dek . . .«

Slišim mlatce, grem naprej:

»Kultúra naprédek, kultúra naprédek . . .«

Za vodo me čaka

periljica Malka.

»Koliko, gospod,

jih mlati: Snop-snop,

snop-snop ali trije-čtirje, trije-čtirje?»

Poslušam in štejem:

»Kul-tu-ra na-pre-dek, kul-tu-ra na-pre-dek . . .«

»Kako je po tvojem ušesu?!«

Zardim in ne vem več šteti:

»Snop-snop, Malka, trije-čtirje . . .«

Stanko Majcen.